

Paródia a gyógyszerészet jövőjéről 1939-ben

Turányi Géza gyógyszerész

Az alábbi, cím nélküli paródia a Gyógyszerési Szemle 1939 április 15-i számában jelent meg (IV. évf., 15. szám, 218. o.); szerzője Turányi Géza gyógyszerész.

A Szerzőről

Turányi Géza 1924-ben szerzett gyógyszerészi oklevelet Budapesten, majd dolgozott a Magánalkalmazottak Biztosító Intézetének (MABI) házi gyógyszerésztárában felügyelőként, később főfelügyelőként. Ez hatalmas, zárt forgalmú, intézeti gyógyszerészeti tára volt; Magyarország legnagyobb gyógyszerészeti tára. 1955-ben 711. számú közforgalmú gyógyszerészeti tárként átköltözött a szemben lévő épületbe, a Péterfy Sándor u. 13. alá. Turányi továbbra is itt dolgozott a szocialista korszakban. Az 1984-es Gyógyszerési Évkönyvben még szerepel a neve, de az 1987-esben már nem. Napi gyógyszerészeti munkája mellett humorista, költő, rejtvénygyártó, szakíró is volt. Vélhetően Turányi Géza néven az Ő rejtvényei jelentek meg több korabeli újságban, lapban.

„Bizonyára érdeklő olvasóinkat, hogy ez az egyszerű gépies munka, amely napjainkban is már tapasztalható, miképpen fogja megváltoztatni a jövő gyógyszerészetét?

Elmondom tehát, hogy milyen lesz a holnap gyógyszerészeti tára?

Az egész patikai kép átalakul. A gyógyszerészeti tárában nem lesz patikus alkalmazott. A tulaj, aki a nap legtöbb részét a lakásán tölti, televíziós házi telefonon kíséri figyelemmel a patikában lefolyó eseményeket. A patika közepén a kassza lesz elhelyezve, benne az örökké fiatal es örökké vidám pénzáros kisasszonnyal. Ezenkívül még egy kifutó fióú fog tartozni a patikához, aki reggeltől estig motoron száguld, mert a gyógyszerészeti telefon rendelésre házhoz szállítják. Miután a patikákban csak specialitások lesznek, a receptre való várakozás megszűnik. A vevő belép, beteszi a vényt a sterilizáló készülékbe, ahonnan az vasalva es melegen jön ki. Miközben megméri magát a díjtalan automata mérlegen es egy másik automatából cukrot. vásárol, a pénzáros kisasszony a tabulátoron megnyom egy gombot s erre az automatikus csőpostán a megfelelő különlegesség a polcra a kasszához érkezik. A vevő fizet es elmegy. A patika bútorzata is megváltozik. Az összes állványedények eltűnnek; helyettük modern csőbútorzat. Rádió a sarokasztalon. A berendezés áramvonalas formát mutat, ami az egész patikának új szint es művésziességet ad. A kombinált barométer órát, mely három hónappal előre megmondja az időjárást, a kirakatban tartják. A személyzet minél kevesebbet beszél. A köszönést es búcsúzást egy beszélő automata bonyolítja le es mindenütt táblák. „Kutyákat behozni tilos“. „Koldus nem léphet be“. „Pénzváltást nem eszközölünk“, stb. A patika padozata üvegkockákból áll es a viágítást neoncsövekből alulról kapja.

És lássuk, hogy hová fog fejlődni a házi gyógyszerészeti tára képe? A házi gyógyszerészeti tára jelentősége óriási módon megnő, mert a lakosság 90 százaléka betegsegélyző tag lesz s így a falanszter rendszer itt fogja elérni csúcspontját. Míg a magángyógyszerészeti tárában feleslegessé fog válni a gyógyszerész, a házi gyógyszerészeti tárában 2-3-nak megkegyelmeznek.

A patika ablakánál fog állni az első számú gyógyszerész, aki elveszi a vényeket, megnyom egy gombot, mire a sorszámozó gép számot ad a betegnek, majd így szól: „*Tessék itt a szám, a gyógyszert a B. ablaknál 3 perc múlva megkapja*“. Ezt elmondja naponta 25.000-szer. Más nem is csinál reggeltől estig. Később megnémul és a feje felett egy transzparens fogja vetíteni a fenti szöveget, utána gramofonozva minden betegnél, hogy: „*jó napot!*“

A receptet futószalagon a második számú gyógyszerész kapja kézhez. Összesen csak háromféle gyógyszer lesz: Istopyrin, Artin es jódtinktúra. Egy harmadik gyógyszerész kezeli ezeket a különlegeségeket. Csak annyi dolga lesz, hogy a megfelelő dobozt ráteszi a vényre s a kettőt együtt elhelyezi a visszafelé futó örökszalagon, mely az ablakig viszi. (30 év múlva megunja foglalkozását és főbelövi magát.)

Végül még egy kollega áll a B. ablaknál, aki kiadja a gyógyszert. Sablonosan csak ennyit mond:
— *Milyen névre van ez a szám, ... köszönöm!* — Ezt elmondja naponta 25.000-szer, tehát életében 5,670.000-szer.

Amelyik kollega szabad délután az felül az autójára és kimegy a főváros 166-ik kerületébe. Parádra. Eddig fog Pest megnőni. A kirándulásra magával visz egy jó könyvet s ha azt megunja, egy-két órahosszat tudományos gyógyszerészettel is foglalkozik. Történelmi visszpillantást olvas arról, hogy elődei miből es hogyan készítették egykor a borvaselint. Ha ebbe beleun, kínai nyelvet tanul, mert az európaikat mind beszéli.

A kirándulás végén autójába ül, bedob a motorba néhány benzintablettát és hazaszalad Nagy-Budapestre.

A további idők folyamán odafejlődik a tudomány, hogy az orvos már egyáltalán nem ír receptet. A beteg kap egy tantuszt, amelyen egy szám van. A tantusszal bemegy a gyógyszertárba és a megfelelő számú automatába bedobja. Az automata egy picit berreg és kidob magából egy doboz gyógyszeres tablettát. Ezekben az ultramodern üzemekben már aztán 4 gyógyszerész sem kell, csak 1, aki körbe járkál és ellenőrzi, hogy nem ürült-e ki valamelyik automata?

A még későbbi fejlődés során aztán már se beteg, se orvos, se patika nem lesz.

Jönnek a japánok, meg az indiánerek...”